

РЕШЕНИЕ

№ 37138

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2933**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на А. Б., гражданка на Т., [дата на раждане], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 28.02.2025 г., издаден от А. З. – съветник, консул в Генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят посочва, че случая са нарушени чл. 6 и чл. 13 от Конвенцията, според които всеки има право на справедлив процес и ефективни средства за защита. Те не били осигурени в производството по издаване на оспорения отказ. Също така, в жалбата се твърди, че визата за дългосрочно пребиваване е поискана за да се реализира правото на жалбоподателя на продължително пребиваване по чл. 24, ал. 1 т. 10 от ЗЧРБ, като пенсионер. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и

семеиния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семеиния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Правото на свободно установяване за продължителен период в страната попада под общото понятие „личен и семеен живот“. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 15.01.2025 г. жалбоподателят е поискал от Генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т. да му издаде виза тип „Д“, като към заявлението са приложени и документи доказващи качеството му на пенсионер, което му дава право да получи виза „Д“ и право на дългосрочно пребиваване по чл. 24, ал. 1 т. 10 от ЗЧРБ. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от А. З. – съветник, консул в Генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република Б. има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 6/13.02.2025 г., издадена от генералния консул в Генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., издадена на основание Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република Б. във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на

заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република Б. по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения, като по делото такива данни не се установиха. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република Б. и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По делото е приложено становище на ДАНС за издаване на виза „Д“ на жалбоподателя, но е приложено отрицателно становище на група „Миграция“ при ОДМВР – П.. Отрицателното становище е издадено на база проверка от органите на група „Миграция“ при ОДМВР – П. на място при заявления от жалбоподателя адрес на пребиваване /наетия от жалбоподателя жилищен обект/, от която е установено, че жалбоподателят има намерение не да се установи в Република Б. продължително, като пенсионер, на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, но да пътува свободно и по-лесно из Европа. Настоящият състав приема, че установеното покрива хипотезата на чл. 10, ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ. Правилно административният орган е взел предвид това становище на група „Миграция“ при ОДМВР – П. като основание за отказ за издаване на виза „Д“, което не е нарушаване на семейния и личен живот на жалбоподателя по смисъла на чл. 8 от Конвенцията, доколкото самата разпоредба предвижда процесното ограничаване на основни права в хипотезата на отказ за издаване на виза „Д“ на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Тези факти са обсъдени в процесния отказ, а именно, че не се доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Тези факти не се опровергаха по делото, поради което отказът е мотивиран. Предвид законността на процедурата по издаване на процесния отказ съдът не приема, че са налице и релевираните от жалбоподателя нарушения на чл. 6 и чл. 13 от Конвенцията, според които всеки има право на справедлив процес и ефективни средства за защита.

В заключение и за изчерпателност следва да се посочи, че относно становището на група „Миграция“ при ОДМВР – П., практиката налага, че доколкото това становище не подлежи на съдебен контрол, то законосъобразността му се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като засяга правната сфера на лицето /реш. № 8151/13.06.2024 г. на ВАС по адм.д. № 4656/2014 г., Седмо отд. , реш. № 13436/29.10.2020 г. на ВАС по адм.д. № 3673/2020 г., Четвърто отд./.. Относно към настоящия случай е постановеното в т. 2 от решение от 22.09.2022 г. на СЕС по дело С-159/21, че не допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за националната сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Необходимо е за всеки един случай, конкретно да се извърши преценка. В случая, както се посочи по-горе, административният орган се е мотивирал, като в отказа си е обсъдил и приел становището на група „Миграция“ при ОДМВР – П.. Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. , гражданка на Т., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 28.02.2025 г. , издаден от А. З. – съветник, консул в Генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т..

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.